

Danzig, toch maar weer doen?

Olav Petri

Enige levens geleden had ik Danzig netjes in een Schaubek album zitten, niet compleet, maar best aardig. Alles heb ik in 1991 verkocht. Ik ben eens met wat anders doorgedaan. Het kwam wel goed uit dat ik de zegels destijds goed bekeken had, want toen Amerikanen naar Gdansk wilden om de stad van overgrootmoeder te bezoeken, toen kon ik ze vertellen over de bijzondere, hoge middeleeuwse hijskraan bij de haven, de enorme domkerk, de stranden bij Zoppot, rondvaarten langs de kust, het enorme haf op, een koggeschip bezoeken, de verdediging van de Westerplatte als startpunt van de Tweede Wereldoorlog en ik stuurde ze scans van Poolse zegels met Port Gdansk opdrukjes. Kijk, dat plezier hebben oude rotten / verzamelaars, we weten overal wel wat van af.

Enfin, in de loop van de tijd druppelden Danzig postzegels weer binnen en op een dag begon ik toch weer in een ruitjesalbum, gestempeld en ongestempeld, gewoon hokjes vullen. Altijd leuk om te doen. Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan, bij elk vrachtje toevallige zegels als bijvangst ga je verder, je ziet andere stempels dan "Danzig", bijvoorbeeld Oliva, Zoppot. Let ook eens op de datum, is die leesbaar? Zit die dicht tegen de eerste dag aan? Best leuk. Je ziet lelijke stempels van kurk of aardappels en kwam via het tijdschrift Filatelie te weten dat die zeer verzamelwaardig zijn en waarom. Er komt eens een vooroorlogse ansicht bij die de sfeer van de verzameling verrijkt, een landkaartje, een echt gelopen poststuk en voor je het weet wordt het toch weer een aardige collectie. De Michel catalogus geeft veel info en een Michel Spezial, hoe oud ook, nog meer. Inmiddels is het een aantrekkelijk album geworden.

Danzig verzamelen is eigenlijk lekker ouderwets werk voor virustijden van veilig binnen zitten in een tijd zonder terrasjes en bezoekjes. Er zijn een paar watermerken, de gewone zegels keren een paar keer terug in andere kleuren, twee soorten tandingen die goed te onderscheiden zijn. Zeer rustgevend filateleren.

Wat momenteel bij mij ontbreekt zijn de eerste tekenen van opkomend nazisme. In mijn oude Schaubekalbum zag ik als jongen een serie toeslagzegels die in de hokjes afgedrukt waren als voorbeeld. Het gekke was dat elke zegel een paar vreemde witte rondjes had! Dat klopte toch niet bij zo'n mooi plaatje? Pas later drong tot mij door dat er hakenkruisen stonden op de plek van die rondjes. In het naoorlogse Duitsland waren nazisymbolen, portretten van Hitler en zo verboden en

al helemaal in de DDR waar Schaubek vandaan kwam. Daarom ook waren de hokjes van de postzegels uit de oorlogsjaren van Duitsland leeg gebleven: er mochten geen plaatjes afgebeeld worden.

Mensen, pak eens iets aan dat al links en rechts in boekjes en doosjes zit. Er is ook helemaal niets mis met Italië of de Filippijnen of Canada. Ouderwets leuk postzegelen!